

Henrik Bundgaard Nielsen
generalsekretær i Kirkefondet

Fra lønkammer til kirkesti "med indhold"

At have en kristen religiøs praksis er ikke nyt. Men i en dansk evangelisk-luthersk tradition, så har det i flere århundreder været koncentreret på tre områder: Den religiøse praksis, som den fandt sted i det meget private "lønkammer", hvor det enkelte menneske trak sig tilbage i personlig bøn til Gud; den fælles offentlige gudstjeneste med mange ord og en fast og stramt styret liturgi og endelig den enkeltes virke som kristent menneske i kald og stand i hverdagen. Og bortset fra den sidstnævnte praksis – det kristne liv i kald og stand – så har mange oplevet, at den kristne praksis har været fyldt med mange ord, som f.eks. en af skribenterne i dette nummer af "Kirken i dag" meget male-riksk beskriver det: "I mit liv som kristen har jeg gennem tiden slugt alt for mange ord."

Når talen i dag falder på kristen religiøs praksis, så er der mange flere facetter i spil end det talte ord, nemlig: Stilhed, natur, krop, bevægelse mm. Og de konkrete praksisser, som tages i brug, er også mangfoldige i dag i form af f.eks. lystænding, pilgrimsvandring, retræter, kirkeyoga, meditationsgudstjenester, bøn i bevægelse. Nogle af disse praksisser er nye, mens andre griber tilbage i den kristne tradition og historie, og atter andre henter inspiration fra andre kristne trossamfund end vores egen evangelisk-lutherske.

Fra eksistentielle samtaler til samtaler om tro

Allerede i 1990, da Lars Busk Sørensen skrev salmen "Uberørt af byens travlhed" i anledning af Kirkefondets 100-års jubilæum, ligger der en an-

tydning af f.eks. vigtigheden af kirke-ns rum som et stilhedens rum. For han skriver bl.a.:

"Uberørt af byens travlhed og trafikens tunge brus, som en helle midt i larmen står det underligste hus. Stilhed, der er livets egen, overdøver dagens krav".

Omkring årtusindskiftet oplevede natkirkepræst Signe Malene Berg blandt deltagerne i natkirken i Københavns Domkirke stor interesse for en mere spirituel kristendom. Men mange havde svært ved selv at skabe sig en åndelig praksis. Derfor udgav hun bogen "Med hovedet i himlen og begge ben på jorden" som en vejledning i at gøre troen til en del af dagligdagen gennem ritualer og øvelser.

Folkekirken har også gennem årene på forskellig vis responderet på danskernes eksistentielle behov, som det bl.a. senest er dokumenteret i en undersøgelse fra Sundhedsvidenskab på Syddansk Universitet, hvor 82 % af de adspurgte har følt et stærkt behov af åndelig eller eksistentiel karakter – f.eks. i form af ønske om at give sin livserfaring videre til andre og at tale med andre om sin frygt og bekymring. De populære og udbredte "eksistentielle" samtalsaloner er et godt svar på dette. Men selvom der er langt færre, som f.eks. taler om behov for at vende sig mod en højere magt og for at deltage i en åndelig/religiøs ceremoni, så bør folkekirken da i troskab mod sin egenart også tage skridtet videre ved at tilbyde f.eks. indøvelse i religiøs praksis og samtaler om tro, sådan som jeg hørte om det i et sogn, hvor der inviteres til samtaler om tro, ondskab og fadervor indledt med en kort fælles meditatív andagt.

Foto: Kenneth Merrild/Areopagos

"Vi kan kun sætte scenen"

Vi kan som kirke præsentere og introducere til forskellige former for kristen religiøs praksis. Men når det kommer til stykket, så er det som Alexander Deeg har sagt om den gode gudstjeneste, at vi kan gøre os umage med "god musik og interessante ord – men vi kan ikke sørge for mødet mellem Gud og menneske. Vi kan kun sætte scenen". Det er vort håb, at dette nummer af "Kirken i dag" kan inspirere flere i folkekirken til at sætte scenen med forskellige former for kristen religiøs praksis. ■